

Een Bijbelstudie van Br.Braaksma over

Het voortgaande herstel van Israël naar het profetisch woord in deze tijd zolang de Gemeente nog hier het heilsoorgaan is op aarde en in de tijd tussen de opname der Gemeente en de aanvang van het Koninkrijk bij de wederkomst van Jezus Christus met de Zijnen.
DEEL I.

Het is dus vooral het herstel van Israël, dat het onderwerp is. Wij lezen ter inleiding Hand.15 vers 12 -18: "En de gehele vergadering werd stil en zij hoorden Barnabas en Paulus verhalen, wat al tekenen en wonderen God door hen onder de heidenen gedaan had. En nadat dezen uitgesproken waren, nam Jacobus het woord en zeide: Mannen broeders, hoort naar mij! Simeon heeft uiteengezet, hoe God van meet aan er op bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen. En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven staat: Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel der mensen den Here zoeken, en alle heidenen, over welke mijn naam is uitgeroepen, spreekt de Here, die deze dingen doet, welke van eeuwigheid bekend zijn."

Hoe wonderbaar wordt hier in enkele woorden Gods heilsplan ontvouwd. Wij zien, hoe vanaf de uitstorting van de Heilige Geest dat werk daar is begonnen, waarvan hier gesproken wordt in vers 14: "hoe God van meet aan er op bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen. "Dit is de Gemeente, de Ecclesia, de er uitgeroepene, een volk voor Zijn Naam. Daarom heten de leden er van naar de Naam van Jezus Christus, Christenen, En als God dat wonderbare werk voltooid heeft door de Heilige Geest, doordat dat volk uit de heidenen, gekomen is in zijn volheid, dan lezen wij wat daarna gaat gebeuren in vers 16: "Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen. " Als God dus klaar is met die Gemeente te vergaderen uit de heidenen, dan komt niet, zoals sommige denken, het laatste oordeel of gericht; maar dan begint God de vervallen hut van David weder op te bouwen, en dat is dat Koninkrijk van David onder Israël. Hij zal de vervallen hut van David weder opbouwen dat wil dus zeggen: wat God eens gedaan heeft, dat zal Hij wederom doen. Hij zal wederkeren tot Israël en Israël weder geheel herstellen. Dit wordt telkens herhaald. En God Zelf doet het in Jezus Christus. En waarvoor? Opdat de grote wereldwijde evangelisatie dan plaats zal vinden door Israël, waartoe het geroepen is en ingeschakeld wordt als het priestervolk: "opdat het overige deel der mensen de Here zoeken en alle heidenen, over welke Mijn Naam is uitgeroepen, spreekt de Here, die deze dingen doet, welke van eeuwigheid bekend zijn." En hoe is dit altijd verduisterd geworden en heeft men dit licht niet op de kandelaar gezet!

Als de Heer het ze in ons hart heeft gegeven om over dit herstel te gaan spreken, dan moet ik met een inleiding beginnen, opdat wij, een klaar inzicht gaan krijgen, wat er dan al zo weder op te richten en weder op te bouwen is in Israël. Want het herstel van Israël gaat over verschillende fasen.

Wij beginnen dan uit de Schrift op te slaan, wat Gods roeping is voor Israël. In Ex.19 vers 5 en 6 lezen wij: "Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij. En gij zult Mij een koninkrijk van priesters (een priesterlijk koninkrijk.

O.V.) zijn en een heilig volk. Dit zijn de woorden die gij tot de Israëlieten spreken zult. "Hier zien wij dus de roeping Gods, en Gods roeping is onberouwelijk. Er wordt wel eens gezegd, dat deze roeping voor Israël vervallen is, omdat het zich niet aan het verbond heeft gehouden; maar dat is helemaal niet waar, want Gods beloften en roepingen zijn onberouwelijk aangaande Israël. Dat schrijft ook Paulus in Rom, 9 vers 26 - 28, als hij spreekt over Israël. Het zou toch ook Gods eer te na komen, als dat werkelijk zo was, dat God die roeping moest laten varen met Israël, dan zou dat voor God een blamage zijn! Dan zou God die roeping van Israël niet hebben kunnen uitvoeren, omdat dat volk zo hardnekkig was; maar dan zou God, God niet zijn. Neen, het is juist de eer en de heerlijkheid Gods, dat niets, maar dan ook niets, Hem in de weg kan staan. Want in Zijn almacht en in Zijn wijsheid heeft Hij ook de middelen om die roeping waar te maken voor Israël, en God dank, dat verhoogt juist Gods eer! Bijvoorbeeld, als iemand meubelmaker is, en hij zoekt, om een mooi meubelstukje te maken, het mooiste hout er voor uit, dan is dat wel prachtig, maar dat komt dan ook door dat mooie hout. Dan is de eer niet alleen aan de meubelmaker, maar ook aan dat hout, dat zo bijzonder mooi is. Maar als die meubelmaker het aller slechtste hout gaat nemen, waar niets dan noesten en scheuren in zitten, en er dan iets moois van weet te maken, dan is dat tot grote eer van die meubelmaker. En zo is het ook met God, die niet het beste neemt, maar dikwijls het geringste. En ook Israël is niet het uitnemendste van de volkeren, en toch wordt het, het uitnemendste van de volkeren. En zo is het toch ook met ons als Gemeente! Dat zegt Paulus ook in 1 Cor. 1 vers 26 - 31, dat de geroepenen niet vele wijzen, niet vele verstandigen, niet vele aanzienlijken waren in deze wereld. Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, dat heeft God immers uitverkoren, opdat hetgeen iets is, zijn kracht ontnomen zou worden. En daarom: "Wie roemt, roeme in den Here! " Dat is de heerlijkheid Gods!

En zo is het dus ook voor Israël! Gods roeping met Israël is onberouwelijk. Zijn roeping is dus een koninkrijk van priesters te worden, en dat betekent, dat Israël een dubbele roeping van God heeft, n.l. allereerst: een staatkundige roeping, om de openbaring te zijn van het Koninkrijk Gods hier op aarde, en daarom krijgt Israël ook een aards land en een aardse hoofdstad; en wat Gods Woord zegt: op de navel der aarde, dat is het middelpunt der volkeren-wereld. Deze eerste roeping betekent ook, dat zij als natie onder het Koningschap van God zullen staan, een theocratie zullen zijn, d.w.z. openbaring van het Koninkrijk Gods hier op aarde.

Hun tweede roeping is een priesterlijk koninkrijk te zijn, wat betekent dus ook een geestelijke taak te hebben, als een Heils -en middelaars- orgaan van God voor heel de volkeren-wereld. Deze roeping vinden wij ook duidelijk altijd in Israël terug; immers de stam van Levi, één van de twaalf stammen, was bijzonder geroepen voor de priesterlijke taak, en uit deze stam kwamen de priesters voort en werden bovenal de hogepriester geroepen, zoals Aäron.

Daar naast, uit de stam Juda, kwam de staatkundige roeping tot uiting in het koningschap, beginnende bij David, en dat door zijn nakomelingen, als zij getrouw waren gebleven, door zou zijn gegaan, totdat de Davidszoon, dat is immers God in het vlees, Jezus Christus, komen zou, als de Zone Davids. En dan zouden deze twee grote heilige ambten in Hem verenigd worden want Hij zou niet alleen Koning over Israël en over heel de volkeren-wereld zijn, maar ook Hogepriester naar de ordening van Melchizedek.

Wij zien hier dus deze dubbele roeping voor Israël, en dat moeten wij wel onderscheiden, willen wij het herstel goed kunnen begrijpen. Maar beide roepingen heeft God tijdelijk stopgezet door hun ontrouw en ongerechtigheid.

Wij willen nu een blik gaan slaan op de hele geschiedenis van de Joden in hun verleden, heden en toekomst. Hun staatkundige roeping nam een bijzondere zichtbare vorm aan, toen God David riep van achter de kudde, en hem liet zalven tot koning over Zijn erfdeel Israël. En zoals David zelf zegt, had God hem bevestigd om te mogen zitten op de troon des Heren, en dat betekent, dat de troon van Israël is: de troon des Heren. Ook zijn zoon Salomo zeide later, toen hij gekroond werd, dat hij mocht zitten op de troon des Heren. Zij wisten dus, dat zij vertegenwoordigers waren en voorlopers van Hem, Die komen zou, Die daar recht op had en dat is de Messias, de Christus. Die staatkundige roeping had Israël al van den beginne, maar zij kreeg een bijzondere vorm, toen God David riep en hij tot koning werd gezalfd door Samuel. Want toen beloofde God, dat uit deze David de gezalfde, de Messias zou komen. En dan zien wij, dat God ook een verbond met David sloot, dat, als zijn nakomelingen getrouw zouden zijn, er steeds één van hen op de troon zou zitten, totdat de tijd vervuld zou zijn, dat God Zijn Zoon in het vlees zou zenden om de grote Davidstroon in bezit te nemen en Hij het Koningschap voor eeuwig zou verkrijgen. Er hebben wel een aantal nakomelingen uit David op de troon te Jeruzalem geregeerd, maar reeds na Salomo verdeelde zich het rijk in een tienstammen-rijk en een tweestammen-rijk. En die nakomelingen wandelden, de één wat meer, de ander wat minder niet in de wegen van hun vader David, en dus ook niet in de wegen van de Heer. En tenslotte werd de afval ook onder het huis Davids zo groot, dat God daar een eind aan moest maken, en toen kwam dat geweldige moment voor Israël, dat God hun staatkundige roeping voorlopig van hen moest wegnemen. En dat vinden wij in Jeremia 22 vers 24 en 25 vermeld, hoe Chonja, de laatste regerende vorst op Davids troon daarvan afgerukt werd: "Zo waar Ik leef, luidt het woord des Heren, al was Chonja, de zoon van Jojakim, de koning van Juda, een zegelring aan mijn rechterhand, toch zou Ik u daar afrukken en u geven in de macht van wie u naar het leven staan, in de macht van hen, voor wie gij vrees koestert, in de macht van Nebucadnezar, den koning van Babel, en de Chaldeeën".

Wij zien dus, hoewel God met David een verbond had gesloten, dat zijn nakomelingen op zijn troon zouden zitten, dat God hier vanwege, dat de maat der zonde vol was, er tijdelijk een eind aan moest maken. Dat is feitelijk een strafgericht, en dat komt ook uit in datzelfde, hoofdstuk in vers 29 en 30, dat een wonderlijke profetie is: "Land, land, land, hoor des Heren woord (dat is dus het Joodse land, waarop het Koninkrijk Gods hier op aarde gevestigd zal worden). Zo zegt de Here: Schrijf dezen man in als kinderloos (Chonja was niet kinderloos, maar zou door God als zodanig beschouwd worden), een man die in zijn dagen geen geluk heeft, want het zal aan geen van zijn nakomelingen gelukken om te zitten op de troon van David en weer over Juda te regeren.

Hier werd dus de Davids-stam tijdelijk afgesneden. Want al had Chonja nakomelingen, die zouden niet meer regeren op de troon van David, en dat is ook vervuld. Want al heeft Israël later nog koningen gekend, zoals in de dagen van de Here Jezus, o.a. Herodes, dat waren geen nakomelingen van David, maar Idumeërs en dus ook niet door God aangesteld. Wij zien dus, dat die staatkundige roeping, de kroon, tijdelijk van Israël afgenomen werd. Maar zal dat altijd zo blijven? Neen, het is tijdelijk, want Gods roepingen zijn onberouwelijk. En dat horen wij ook in Jer. 23 vers 5: "Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken, die zal als Koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen; en dit is zijn naam, waarmede men Hem zal noemen: de Here, onze gerechtigheid." (Jahweh Tsidkenu). En wij weten, wie dat

is het is Jezus Christus. En daarom is tot op de huidige dag die troon van David nog altijd leeg, en wacht nog altijd op zijn komende Koning. Want toen Jezus voor de eerste maal kwam, heeft men in Israël wel geroepen: "Zie, uw koning komt. "Maar tenslotte heeft Israël geroepen: "Wij willen niet, dat deze Koning over ons is, weg met Hem. Kruisigt Hem!" Zij hebben dus hun Koning verworpen, maar toch stond boven Zijn kruis in drie talen: "Dit is de Koning der Joden, in het Latijn, in het Grieks en in het Hebreeuws, zodat de hele wereld het kon weten: "Dit is de Koning, der Joden. "Doordat Israël dit gedaan heeft, heeft God dus hun staatkundige heerschappij tijdelijk uitgeschakeld, zoals wij reeds zagen. Wij weten ook, dat God in deze tussentijd de Gemeente aan het vergaderen is. Want deze Koning, die Israël eens verworpen heeft, komt terug, en dan zullen zij zien in wie zij gestoken hebben, en zal Hij op Davids troon gaan zitten, wat bij Zijn geboorte-aankondiging van Godswege bevestigd werd door de engel Gabriël aan Maria. Ja, dan zal Hij Koning zijn over Jacob, de hiellichten.

De staatkundige roeping verloor Israël tijdelijk al onder Chonja, toen, Nebucadnezar regeerde over het Babylonische wereldrijk, die Jeruzalem innam en later ook de stad en de tempel verwoestte. Chonja werd gevangen, weggevoerd naar Babel, en nooit heeft één van zijn nazaten meer op de troon van David gezeten. Dat gebeurde ongeveer in het jaar 574 voor Christus. Toen werd dus de staatkundige heerschappij van Israël tijdelijk weggenomen, en door God gelegd in de handen van de heidense wereldmacht. En nu werd later aan Daniël geopenbaard, hoe lang dat zou duren, en dat wordt in de Schrift genoemd: de tijden der heidenen.

Deze begonnen dus bij het Babylonische wereldrijk van Nebucadnezar. Wij weten, hoe hij die droom had van dat grote wereldbeeld, waarvan, het gouden hoofd het eerste rijk was; en dat gouden hoofd was hijzelf met nog twee van zijn opvolgers. Daarna kwam het Medo-Perzische, wereldrijk en daarop volgde het derde, n. l. het Grieks-Macedonisch wereldrijk; en tenslotte het Romeinse Imperium onder de Caecaren, wat in dat grote beeld als de lendenen werd aangegeven en dat zich verdeelde in de twee benen, wat ook gebeurd is, doordat het zich splitste in een Oostelijk en een Westelijk Romeinse rijk, en als allerlaatste zouden komen de voeten met de tien tenen, gedeeltelijk van ijzer en leem. En God openbaarde, dat die staatkundige roeping van Israël zo lang in de handen gelegd zou worden van de heidense wereldmachten, totdat deze hun tijden gehad hadden. Want als dat hele wereldbeeld op zijn voeten staat, dan komt de steen, die zonder handen vanuit de hemel komt, dat is de wederkerende Christus in Zijn glorie en heerlijkheid, die dat beeld zal treffen aan zijn voeten en het zal vermorzelen en vermalen. En dat betekent, dat God de wereldmacht uit de handen der heidenen wegneemt, en het terug geeft aan Israël, maar onder hun Koning, Die zij dan zullen aanvaarden. Zo ver zijn wij nog niet! Want wij leven nog altijd in de tijden der heidenen, maar wel in het einde daarvan, en wij zullen gaan zien, hoever wij daarin zijn, Hiervan spreekt Jezus in Zijn profetische rede in Luc. 21 vers 23 en 24: "Want er zal grote nood zijn over het land (het Joodse land) en toorn over dit volk (Israël) en zij zullen vallen door de scherpte des zwaards, en als gevangenen weggevoerd worden onder alle heidenen (de grote diaspora) en Jeruzalem zal door heidenen vertrapt worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn. "

Wij zijn bijna aan de tijd van de tien tenen gekomen, wat nog vervuld moet worden. Maar misschien zegt u: "Jeruzalem is nu toch al Joods geworden?". Ja zeker, dat is ook een voorteken, maar ik ben er zeker van, dat Israël straks door de volkerenwerelden (God zal dat ook toelaten) nog heidens toezicht krijgt, en vooral

ook als straks de tienstatenbond zal komen, waarmee Israël nog een verbond zal sluiten. En horen wij daarvan al niet de eerste klanken?

Wij zien dus, dat de staatkundige heerschappij van Israël tijdelijk is weggenomen, en blijft zolang weggenomen, totdat Jezus met Zijn Gemeente wederkomt op de Olijfberg, als de Steen, die dat beeld van Dan, 2 zal vermorzelen, en Israël dan ook zal zien, in Wie zij gestoken hebben. Dit zal Israëls bekering en wedergeboorte zijn en dan zal ook het Koninkrijk onder Israël opgericht worden, waardoor de staatkundige heerschappij tot Israël terugkomt. En dan zal Israël de eerste natie worden onder de volkeren en de leidinggevende en heersende natie over de gehele wereld. Dat is naar Gods wil en plan. Dan zijn zij ook dat priesterlijke Koninkrijk, waartoe zij geroepen zijn. Toen God de kroon van Israël wegnam en die in handen gaf Van de heidenen, heeft God nog niet zijn priesterlijke taak weggenomen, want die behield Israël nog. Daarom kwamen ook de twee stammen met een gedeelte van de tien, die zich bij hen aansloten, weer terug in het land na een zeventigjarige ballingschap. Wij vinden dat in de boeken: Ezra en Nehemia beschreven, want toen werd de tempel herbouwd ven begon hun priesterlijke taak weer. Zerubbabel was wel een afstammeling van David, maar geen koning. Hij werd als stadhouder aangesteld door de koning Van Babel. De troon werd dus niet hersteld, maar wél altaar en de tempel, de priesterdienst met de eredienst en de offeranden. Zo ging hun priesterlijke taak door, en God schonk ook nog profeten in hun midden, zoals Haggai, Zacharia e.a. En dit ging door totdat de Here Jezus kwam in het vlees, zoals beloofd was. Toen kregen zij nog eens het genadeaanbod van God, dat, als zij Jezus Christus zouden aanvaarden, zij hersteld zouden worden in hun glorie. Maar dit is niet gebeurd, want zij hebben Hem verworpen. En toen werd ook hun geestelijke taak tijdelijk van hen weggenomen. Dat gebeurde in de dagen van de Here Jezus hier op aarde, wat wij vinden in Matth. 21 vers 42 en 43: "Jezus zeide tot hen (tot de schriftgeleerden): Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen geworden, van den Here is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen? Daarom, Ik zeg u, dat het Koninklijk Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk, dat de vruchten daarvan opbrengt." En dat is de Gemeente. Toen zij dus in hun verblinding hun Messias verworpen hadden, toen werd ook van heel Israël de geestelijke roeping tijdelijk weggenomen en in handen gegeven van de Gemeente, die uit de heidenen bezig was te komen. Wij zien dus, dat de staatkundige heerschappij werd gelegd in de heidense wereldmachten, maar dat de geestelijke roeping werd gelegd ook in de handen van de heidenen, maar die er uitgeroepen werden als de Gemeente, als de Ecclesia. Daarom is het nu ook zo, dat allen van de Gemeente priesters zijn, en nog geen koningen; maar eens zullen wij koningen zijn. Ons Koningschap ligt in de toekomst, maar priesters zijn wij vanaf het ogenblik, dat wij wedergeboren zijn, zoals de Schrift het ons ook duidelijk zegt. En zo zien wij, dat, toen ook de priesterlijke roeping tijdelijk van hen weggenomen was, de Joden op een zijspoor gezet werden, en dat deze priesterlijke roeping, deze geestelijke taak door God nu aan de Nieuw-Testamentische Gemeente gegeven werd, en deze blijft die Gemeente behouden, totdat de Here Jezus haar weg zal nemen, als Hij wederkomt voor die Gemeente. En daarna zal de geestelijke taak weer naar Israël terugkeren.

Hiermee heb ik alleen een inleiding gegeven, zodat wij mogen zien, dat Israël niet eerder een geestelijk orgaan kan worden, dan nadat de Gemeente opgenomen is in heerlijkheid, en binnengegaan is in het Vaderhuis. Paulus zegt dat heel duidelijk in Rom. 11 vers 26 en 27: "Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn (dat zijn dus broeders uit de heidenen, de N.T. gelovigen), wil ik u niet onkundig laten van dit

geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat (dat is dus de Gemeente, de Ecclesia in de hemelen). En aldus zal gans Israël behouden worden (hier gaat het niet om het koninkrijk, maar om hun geestelijke behoudenis), gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal de goddeloosheden van Jacob afwenden. En dit is Mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem. "Wij moeten dus duidelijk een onderscheid zien tussen zijn staatkundige roeping en zijn geestelijke roeping, en dat niet met elkaar verwisselen. Tenslotte moeten wij gaan zien, dat dus ook het herstel van Israël tweeledig moet plaats vinden, n.l. het staatkundig en het geestelijk herstel, terwijl beider herstel in twee verschillende fasen plaats vindt naar het Woord van God. Vóórdat Israël echter staatkundig volledig hersteld kan worden, n.l. dat het Koninkrijk kan komen, moet het eerst nationaal hersteld worden in hun land met hun stad, en met hun regering daar. Want het kan nooit staatkundig hersteld worden of het moet als volk weer functioneren in het land; en daarom zullen wij uit het profetisch woord ook duidelijk zien, dat zijn nationaal herstel vooraf gaat aan zijn staatkundig herstel als Koninkrijk van God. En ook dan moeten wij goed vasthouden, want wij zullen zien uit het profetische woord, dat wij zijn nationaal herstel wel voor een groot deel meemaken, maar zijn staatkundig herstel nóóit hier op deze aarde. Eerst moet de Heer dus de verstrooide Joden uit de grote diaspora terug doen keren naar hun land, zodat zij weer een zelfstandige natie vormen temidden van de andere. En dat is gebeurd in 1948. En zij moeten dus ook weer hun stad krijgen, Jeruzalem, om straks ook klaar te zijn voor hun staatkundig herstel, waar de Heer hen ontmoeten zal. En dat is ook reeds gebeurd in 1967.

Maar ook hun geestelijk herstel zal in twee fasen plaats vinden naar de Schrift. Voordat zij werkelijk die priesterlijke taak gaan krijgen, die samen valt met hun staatkundige taak, n.l. dat zij het Heilsorgaan Gods gaan worden op deze aarde voor de volkeren-wereld, zal God er eerst mee beginnen, dat zij terugkeren onder het verbond van de wet. Dan zien zij Jezus nog helemaal niet, want de Joden zijn over het algemeen door deze eeuwen heen zeer vrijzinnig geworden, erg socialistisch, maar ook zelfs communistisch. Er zijn er maar heel weinig, die nog wat aan de wet doen, orthodox zijn. Maar God zal hen daartoe brengen, dat zij weer terugkeren onder het verbond van de wet; en dat zal gepaard gaan met de oprichting van hun tempel. Eerder krijgen zij die tempel niet, omdat zij daar niets aan zouden hebben. Want Israël zal straks weer, zoals de wet het voorschrijft, offeren en priesterdiensten verrichten, en daartoe moet het altaar en de tempel hersteld worden. Dat gaat allemaal vooraf, voordat Israël tot wedergeboorte komt.

Als wij dit nu vasthouden, dan begrijpen wij dus, dat het herstel van Israël in fasen gaat. Er zijn er vandaag, die zeggen, Dit is nog niet het herstel van Israël, want dit is helemaal niet uit God, en zij zeggen zelfs, dat de Joden weer uit het land weg moeten, wat God zal toe laten, omdat zij nog onder de vloek zijn, want zij hebben nog altijd niet erkend, dat zij de Christus gekruisigd hebben. Degenen, die dit zeggen, zien alleen het volledig geestelijk herstel en denken daarom aldus, maar zij zien niet, dat Israël eerst tot een nationaal herstel moet komen en zich onder de wet gaan stellen, om dan tenslotte later wedergeboren te worden en hun staatkundige en priesterlijke taak te kunnen gaan opnemen. Zo leert Gods Woord het ons en het is belangrijk, dat wij daar oog voor hebben. Als wij maar één kant zien, dan komen wij al heel licht tot dwalingen over Israël.

Er zijn er ook, die aan de andere kant staan en zeggen, dat dit al het heerlijke Israël is. Maar dat is het nog niet. Israëls geestelijke roeping en taak wordt uitgebeeld: ten eerste onder de wijnstok, maar ook onder het beeld van de olijfboom. De wijnstok is

het zinnebeeld van hun geestelijk vrucht dragen. Maar wij weten, hoe die Here Jezus nú de Gemeente tot wijnstok heeft gemaakt, want Hij is de ware Wijnstok en de leden van de Gemeente mogen ranken zijn. Maar Israël is als wijnstok verdord en blijft verdord, zolang de Gemeente als de wijnranken op aarde zijn om vrucht te dragen voor de Heer, totdat Hij de Gemeente wegneemt van de aarde, en dan pas gaat de Heer beginnen met het geestelijk herstel van Israël. Wij zien dus: Israëls staatkundig herstel vindt pas plaats bij Jezus wederkomst in heerlijkheid met de Gemeente. Maar zijn geestelijk herstel gaat al beginnen als de Gemeente hier van de aarde wordt weggenomen. Maar zijn nationaal herstel wordt genomen onder het beeld van de vijgenboom. Het beeld van de vijgenboom is echter nooit overgedragen aan de Gemeente; dat vinden wij nergens in de Schrift, want de Gemeente is geen aards volk, zoals Israël dat is met een aards nationaal bestaan. Maar ook die vijgenboom was verdord. De Gemeente is geen nationaal volk, maar een hemels volk en komt uit alle natiën, volken, talen en stammen. Daarom wordt de Gemeente nooit onder het beeld van de vijgenboom genomen.

Wij hebben dus al gezien, hoe Israël in 574 v. Chr. zijn staatkundige roeping verloor met Chonja als laatste koning van Juda op Davids-troon, toen zij in de Babylonische ballingschap gingen.

Zijn geestelijke roeping verloor Israël, toen het zijn Messias verwierp en kruisigen liet. Zijn nationaal bestaan als vijgenboom verloor Israël kort daarop in het jaar 70 na Chr., toen Jeruzalem met de tempel door de Romeinen verwoest werden en daardoor de Joden verstrooid werden in de grote diaspora onder alle volkeren der wereld.

Als wij dus nu het herstel van Israël gaan behandelen, dan moeten wij deze lijn goed vasthouden. Hun herstel of reformatie zal in verschillende fasen geschieden en zal in tegenovergestelde richting plaats hebben als zijn verval, zijn deformatie. Wat zij dus het eerste kwijt raakten, hun staatkundige roeping, krijgen zij het allerlaatste terug, als Jezus wederkomt met de Zijnen.

Wat zij als tweede verloren, hun geestelijk taak, die aan de Gemeente is overgedragen, komt niet eerder terug, voordat de Gemeente weggenomen werd. En daar zij in 70 na Chr. hun nationaal bestaan verloren, krijgt Israël dat het eerste terug. En dat komt reeds terug, terwijl de Gemeente hier nog op aarde is. Zo zien wij, dat wat zij het laatste kwijt raakten, krijgen zij het eerste terug. God begint dus met hun nationaal herstel, daarna begint Hij met hun geestelijk herstel, als zij tot wedergeboorte komen, de wedergeboorte van het volk Israël, wat het volledig herstel van Israël zal zijn: een priesterlijk Koninkrijk en een staatkundig Koninkrijk onder alle volkeren van deze aarde. Dit gebeurt alles naar de Schriften. Maar het gaat nu hierom, dat wij niet alleen kennis krijgen van alle dingen, die er zullen gebeuren, maar bovenal om te zien, hoe de Schriften nauwkeurig vervuld worden.

En voordat wij nu beginnen met hun nationaal herstel, willen wij eerst de tijd bezien, toen Israël zijn nationaal bestaan verloor, wat begon in 70 na Chr. en eindigde in 135 na Chr. Dan zult u zien, hoe nauwkeurig de profetieën ook hieromtrent vervuld werden.

Als wij eens even opslaan, het evangelie van Luc. 23 vers 28 - 29, toen Jezus Zijn kruis droeg om te gaan naar Golgotha: "En Jezus wendde Zich tot haar (tot de Joodse vrouwen) en zei: Dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen, want zie, er komen dagen, waarop men zeggen zal: Zalig de onvruchtbaren, en de schoot, die niet heeft gebaard, en de borsten, die niet hebben gezoogd." Jezus dacht aan wat over Jeruzalem zou komen, toen Hij dit hun zeide.

Ook lezen wij nog in Luc. 21 vers 20 - 24: "Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsingeld ziet, weet dan, dat zijn verwoesting nabij is. Laten dan die in Judea zijn, vluchten naar de bergen, en die binnen de stad zijn, de wijk nemen, en die op het land zijn, er niet binnengaan, want dit zijn de dagen van vergelding, waarin alles wat geschreven is, in vervulling gaat. Wee den zwangeren en den zogenden in die dagen! Want er zal grote nood zijn over het land en toorn over dit volk, en zij zullen vallen door de scherpte des zwaards en als gevangenen weggevoerd worden onder alle heidenen, en Jeruzalem zal door heidenen vertrapt worden, totdat de tijden der heidenen zullen vervuld zijn."

Hoe is dit profetisch Woord nauwkeurig naar de letter vervuld! Wij lezen hoe in het bijzonder Jeruzalem onder het oordeel zou komen, en dat is gebeurd. Ook de geschiedschrijvers, die hier over geschreven hebben, bevestigen, hoe het profetisch Woord nauwkeurig vervuld is geworden. In die dagen was Judea, het Joodse land, een Romeinse provincie, en het gebeurde, dat de Israëlieten niet langer de Romeinse wetten wilden gehoorzamen en in opstand kwamen. Dat gebeurde onder keizer Vespasianus, die zijn veldheer Titus met een Romeinse legermacht zond naar Israël; en zoals Jezus het te voren had gezegd in vers 20: "Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsingeld ziet, weet dan, dat zijn verwoesting nabij is." Inderdaad, Titus sloot de stad volledig in met zijn Romeinse legioenen, en dat geschiedde net op een tijd, dat er een Joods hoogtijfeest was. En wij weten, dat er dan vele Joden in Jeruzalem waren, die gekomen waren om het feest te vieren. Meer dan een miljoen waren in de stad opeengepakt, toen plotseling Titus de stad insloot en niemand er meer in of uit kon gaan. Het gevolg daarvan was, dat er spoedig een vreselijke hongersnood uitbrak. Als u de profetie leest uit Deuteronomium 28, hoe daar Mozes, voordat de Heer hem zou weghalen, aan Israël voorstelde, dat, als Israël gehoorzaam bleef aan Gods geboden der wet, dan zouden zij al die zegeningen krijgen; maar als Israël ongehoorzaam werd en af zou vallen, dan zouden die vloeken hen treffen. En dan vindt u daarin hetzelfde staan, wat gebeurd is in het jaar 70 na Christus. Jezus zegt: "Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsingeld ziet, weet dan, dat zijn verwoesting nabij is." En als u enkele plaatsen uit Deuteronomium 28 opslaat, dan leest u, hoe tenslotte, als één van de ergste straffen in vers 49 aangekondigd wordt: "De Here zal tegen u doen aanrukken een volk, dat van verre komt, van het einde der aarde, zoals een arend aanzweeft: een volk, waarvan gij de taal niet verstaat, een hardvochtig volk, dat geen grijsaard ontziet en geen knaap genade bewijst." Hier zien wij, hoe dat volk zal komen als een arend. En hebt u wel eens de afbeeldingen van de Romeinse vaandels uit die dagen gezien? Daarom? stond altijd de Romeinse arend, het beeld van een hardvochtig volk. In datzelfde Deuteronomium 28 staat ook, hoe zij van honger zullen omkomen. En zo gebeurde het ook. Ook brak de pest daar uit, dat kon ook niet anders; in een stad propvol met mensen, geheel omsingeld en opgesloten, waar geen eten meer was en ook vaak geen drinken meer. En waar de vele slachtoffers niet begraven konden worden, brak er gemakkelijk de pest uit. Ook dit vinden wij in Deuteronomium 28 aangekondigd, hoe God hen met pestziekten zou slaan. Het moet een onbeschrijfelijk gewezen zijn geweest. De Here Jezus heeft ook geweend over Jeruzalem in Luc. 19 vers 42, toen Hij zeide: "Och, of gij ook op dezen dag verstondt, wat tot uw vrede dient: maar thans is het verborgen voor uw ogen." En in Deut. 28 vers 53 vindt u ook dit staan: "In de benardheid en benauwdheid, waarmede uw vijand u kwellen zal, zult gij de vrucht van uw eigen schoot eten, het vlees van de zonen en dochters, die de Here, uw God, u geven zal. "Dat ontzettende heeft plaats gevonden in het jaar 70 na Chr. De honger werd zó groot, dat vele vrouwen, maar

ook vaders er toe over gingen, hun eigen kinderen te slachten en op te eten. Een waanzin gewoonweg, ontzettend. Ziet u waarom Jezus zegt: "Dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent over u en uw kinderen." Het is alles letterlijk naar het Woord vervuld geworden. In datzelfde hoofdstuk 28 staat ook, hoe zij door het zwaard zullen vallen in vers 50: "een hardvochtig volk dat geen grijsaard ontziet en geen knaap genade bewijst." En in vers 52 lezen wij, hoe zij de stad zullen binnentrekken: "Het zal u in het nauw brengen in al uw steden, totdat de hoge, versterkte muren vallen, waarop gij in uw gehele land vertrouwdet." De tonelen die binnen de stad Jeruzalem plaats vonden, waren zó onbeschrijfelijk verschrikkelijk, dat verschillende Joden dit niet langer konden aanzien en de stad uitvluchten, en door de Romeinen werden gevangen genomen en aan de voet van de Olijfberg gekruisigd, zoals zij eens Jezus overgegeven hadden. Zo zijn duizenden Joden daar gekruisigd, waarvan de meesten met het hoofd naar beneden. Dit zijn dagen der vergelding, waarvan Jezus sprak. Ik wijs er u op, hoe nauwgezet het Woord vervuld wordt, opdat ook wij, als Gemeente, een heilige vrees, een ontzag en eerbied hebben voor God en Zijn Woord, want God laat niet met Zich spotten! Wat Israël getroffen heeft wegens hun afval, vinden wij ook in ontzettende straffen over een christelijke gemeente, die afgefallen is; hun oordeel zal niet minder ontzettend zijn. En weet mijn broeders en zusters, een derde wereld, oorlog staat vlak voor de deur; maakt dus ernst met de zaak. En laten wij ook meer liefde voor Israël hebben, het volk, dat al zoveel heeft geleden, en dat wij in zullen gaan tot de troon der genade om ons gebed te vermenigvuldigen voor het herstel van Israël. Tenslotte bestormden de Romeinse legioenen de stad en namen haar in, en staken ieder neer, mannen, vrouwen, kinderen, grijsaards, zuigelingen. De geschiedschrijvers, die hier van spreken vertellen ons dat zelfs het bloed uit de poorten van de stad stroomde, het mensenbloed. Hoe ontzettend! En toen Titus, als de grote veldheer, Jeruzalem binnentrok, dan staat er in de geschiedkundige boeken, dat Titus zijn handen uitstreckte en gezegd heeft tot de God van Israël, "o God, dit kunt Gij mij niet toerekenen, dit verschrikkelijke, wat hier te aanschouwen is; dit is de wraak van U." Zelfs deze harde, heidense Romein, was dus bewogen bij wat hij aanschouwde. Men schat, dat ongeveer een miljoen Joden omgebracht zijn geworden bij de val van Jeruzalem. Slechts ongeveer honderdduizend hebben zij gevangen genomen, en daar heeft men een selectie gemaakt van drieduizend van de besten, die gezonden zijn naar Rome. En wat is er met de overige vele duizenden gebeurd? Dat heeft Mozes zo vele honderden jaren tevoren moeten profeteren, en dan ziet u, dat er van Gods Woord geen letter ter aarde valt. Wij lezen in vers 68 het volgende: "De Here zal u op schepen naar Egypte terugbrengen langs den weg, waarvan Ik u gezegd had: Gij zult die nooit weerzien." God had hen immers uit Egypte uitgeleid en verlost! Welnu, die ongeveer 100000 Joden, die de Romeinen gevangen hebben genomen en in leven gelaten waren, hebben zij gewoon in schepen geladen. Het is letterlijk alles zo gebeurd, zoals het hier staat. Maar er staat nog wat bij, dat ook letterlijk is gebeurd: "Gij zult daar aan uw vijanden als slaven en slavinnen te koop aangeboden worden, maar er zal geen koper zijn." Want zij waren zó vermagerd, enkel vel over been, dat men over hen gespot en gelachen heeft en niemand wilde hen kopen. Ziet u, hoe het profetisch Woord vervuld wordt?

Het is goed, dat wij ons daarover eens ernstig bezinnen, opdat wij gaan verstaan, dat ook hun herstel net zo letterlijk als hun voorzegde afval en strafgericht zal vervuld worden naar de beloften van God, en naar het profetische Woord. Er zal geen letter van ter aarde vallen.

Zo verloren dus de Joden ook het laatste, hun nationaal bestaan in het jaar 70 tot 135 na Chr. De stad werd verwoest en ook de tempel, waarvan Jezus gezegd had in Zijn profetische rede in Luc. 21 vers 5 en 6: "En toen sommigen van den tempel zeiden, dat hij met schone stenen en wijgeschenken versierd was, sprak Hij: Wat gij daar aanschouwt -er zullen dagen komen, waarin geen steen op den anderen gelaten zal worden, die niet zal worden weggebroken." Dat is toch wel een krasse uitspraak! Want als Jezus had gezegd: "Die tempel zal verwoest worden", dan zou men dat wel kunnen begrijpen; maar dat die zo verwoest zou worden, dat zelfs alle stenen weggebroken zouden worden! Dat is wonderlijk in vervuiling gegaan. Daaraan zien wij, hoe Hij, die zij verwierpen en overgaven aan de smadelijke dood des kruises, de Levende en de Waarachtige is, en dat hemel en aarde voorbij kunnen gaan, maar dat Zijn Woorden niet voorbij zullen gaan. De tempel verfraaid onder Herodes en ook later door de Romeinen, was in die tijd één van die bijzondere bouwwerken met zijn marmeren blokken en met zijn daken en koepels met goud overtrokken. Daarom had Titus van zijn keizer Vespasianus het bevel gekregen om zo mogelijk de tempel te sparen als een kunstschat. Maar in de hitte van de strijd had een Romeinse soldaat een brandende fakkel geworpen over de muur, die precies terecht kwam in het hout, waar het brandofferaltaar mee gevoed werd. En zo brak er een vreselijke brand uit, die de hele tempel verwoestte, want het Woord van God moest zijn vervulling krijgen. En daar stond nu die verbrande en geblakerde tempel, waarvan de stenen nog op elkaar stonden. Maar wie zou het in zijn hoofd halen om de muren steen voor steen weg te breken? Wel, die tempel was hier en daar van buiten met goud bekleed, maar vooral ook de binnenmuren van het heilige der heiligen waren met goud bekleed. En door de hitte van de brand is dat goud gaan smelten, en is tussen de voegen van de stenen gelopen, en toen daarna Jeruzalem verwoest was, kwamen de goudzoekers op dat goud af, waarvoor zij de muren steen voor steen moesten wegbreken om tussen de voegen te komen. Zo werd het Woord van de Heer vervuld.

Ziet u nu, waarom wij meer eerbied moeten krijgen voor het Woord van God, vooral in deze tijd van vreselijke Bijbelkritiek. Hoe durft een mens het toch te wagen om Gods Woord aan te tasten. Laten wij met heilige vrees en beven vervuld zijn voor Zijn Woord! "De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn Woorden zullen geenszins voorbijgaan", zegt Jezus in Matth. 24 vers 35.

Zo was er vanaf het jaar 135 na Chr. dan ook praktisch geen Joodse burger meer in het land. Zij zijn, zoals Jezus het voorspeld had in Luc. 21 vers 24, weggevoerd onder alle heidenen.

Wij lezen nu Ez. 36 vers 1 - 3: "Gij nu, mensenkind, profeteer over de bergen van Israël en zeg: Bergen van Israël, hoort het woord des Heren. Zo zegt de Here, Here: omdat de vijand van u gezegd heeft: ha, eeuwige hoogten (want dat land is immers Gods land) zijn in ons bezit gekomen, daarom profeteer en zeg: zo zegt de Here, Here: juist omdat men u van alle kanten verwoest en vertreden heeft, opdat gij het bezit zoudt worden van het overblijfsel der volken, en omdat gij in opspraak gebracht en gelasterd zijt door de mensen."

U ziet dus naar het Woord, hoe God die heidense volkeren Zijn profetie zal laten uitvoeren om dat vruchtbare Joodse land tot een woestijn te maken. En hoe is dat ook letterlijk in vervulling gegaan!

In het jaar 1517 namen de Turken Jeruzalem in en werd het Joodse land met Jeruzalem ingelijfd in het zeer grote Turkse Rijk onder de Odoranten, dat zelfs door de Donau begrensd werd en waartoe dus ook de Balkan behoorde: de Turken

hebben zelfs voor de poorten van Wenen gelegen, zo zijn de Turken eigenlijk de vloekbewaarders geworden voor dat Joodse land. En zo gingen de regeringsambtenaren, die Turkije aanstelde over het Joodse land, een belasting heffen van de nog aanwezige dorpen, boerenhoven en landerijen; en dat was een heel vreemde belasting, die zij moesten betalen naar het aantal bomen, die zij hadden. Maar de bewoners, die er nog waren gingen de bomen omhakken, omdat zij zeer arm waren en die belasting niet konden opbrengen. Wat was het gevolg hiervan?, dat de regen uitbleef en het land langzamerhand woester en onvruchtbaar werd. Zo werden de boeren armer en trokken tenslotte allemaal weg, en werd het vruchtbare land door een dikke zandlaag ondergestoven. Ziet u, hoe letterlijk alle profetieën vervuld zijn geworden!

En nu komen wij bij de aanvang van Israëls herstel. Het wonderlijke hierbij is: de Turkse heerschappij over Jeruzalem en het land, dat heeft precies vierhonderd jaar geduurd, want in 1517 namen de Turken Jeruzalem in en in 1917 werd Jeruzalem bevrijd door de Engelse en geallieerde troepen onder generaal Allenby. Ook precies vierhonderd jaar heeft de slavernij van Israël in Egypte geduurd, waarvan God al aan Abraham gezegd had: "Vierhonderd jaar zal uw volk als slaven zijn". Maar dan zou God beginnen met dat volk er uit te redden (Gen. 15 vers 13 en 14). En toen dus de vierhonderd jaar van Turkse heerschappij over Jeruzalem en het land voleindigd waren, toen begon er een wonderlijke bevrijding te komen, een aanvang van het herstel. Gods Woord is altijd weer wonderlijk, want, toen generaal Allenby Jeruzalem innam en daarmee de strijd beslecht was, was dat op 9 Dec. 1917, wat gelijk viel, naar de Joodse jaartelling met de datum, die de profeet Haggai noemt, waar God vier maal zegt, dat Hij van die datum af Israël weer gaat zegenen (Haggai 2 vers 11, 16, 19 en 21). Want God heeft in vers 20 gezegd: "Ja, ook de wijnstok, de vijgenboom, de granaatappelboom en de olijfboom hebben niet gedragen. Van dezen dag aan zal Ik zegenen." Niemand had kunnen bedenken, dat op die datum van 9 Dec, 1917 Jeruzalem van de Turkse overheersing bevrijd zou worden. Maar God had al gezegd: "Van deze dag (de 24ste van de negende maand) aan, zal Ik zegenen."

En wij zien van die datum af een duidelijk toenemend herstel van Israël.

Wij zien uit het voorafgaande reeds een aanvang van het nationaal herstel, waarvan de profeet Jeremia geprofeteerd heeft in Jer. 16 vers 14 -18: "Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat niet meer gezegd zal worden: Zo waar de Here leeft, die de Israëlieten uit het land Egypte heeft gebracht, maar veeleer: Zo waar de Here leeft, die de Israëlieten heeft doen optrekken uit het Noorderland en uit al de landen waarheen Hij hen verdreven had; ja, Ik zal hen terugbrengen in het land dat Ik aan hun vaders gegeven had. Zie, Ik ontbied vele vissers, luidt het woord des Heren, die hen zullen opvissen, en daarna zal Ik vele jagers ontbieden, die hen zullen opjagen van elken berg en elken heuvel en uit de rotskloven; want mijn ogen zijn op al hun wegen, deze zijn voor Mij niet verborgen, en hun ongerechtigheid is voor mijn ogen niet bedekt. Daarom zal Ik eerst hun ongerechtigheid en hun zonde dubbel vergelden, omdat zij mijn land hebben ontwijfd met het aas van hun gruwelen en afschuwelijkheden, waarmee zij mijn erfdeel hebben vervuld."

Als wij nu beginnen met het nationaal herstel van Israël, dan willen wij eerst gaan zien, dat de Schrift een zekere tijdsrichting aangeeft, wanneer God daarmee begint. En dan vinden wij in de profetie van Openb. 3 vers 7 enigszins de tijd aangeven, al is dat niet in jaren. Deze luidt: "En schrijf aan den engel der gemeente te Philadelphia: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, die den sleutel Davids heeft, die opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand opent. '1 Wij vinden hier, dat de Here Jezus in dat brievenhoofd van het zesde zendschrijven Zich aandient, niet alleen als de Heilige, de Waarachtige, maar ook als Degene, die de sleutel Davids heeft. En natuurlijk heeft Jezus ook de sleutel Davids, want Hem is immers gegeven alle macht in hemel en op aarde, m. a. w, Hij heeft alle sleutels, ook die van het dodenrijk. Wat betekend dat? De sleutel Davids is dat Koninkrijk van David, dat is dus, dat herstel van die vervallen hut van David, waarvan wij lezen in Hand. 15 vers 13b - 16b: "Mannen, broeders, hoort naar mij Simeon heeft uiteengezet, hoe God van meet aan er op bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen. En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven staat: Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen." M.a.w, wij weten, hoe de Heer in deze genadetijd een volk voor Zijn naam uit de heidenen bijeen vergadert de ecclesia, de uitgeroepen, wat dus de Nieuw-Testamentische Gemeente is, het Lichaam van de Here Jezus, die een hemelse roeping heeft, Zo heeft de Here Jezus, tijdens de Gemeente-geschiedenis, zó lang de deur gesloten gehouden voor het herstel van Israël, totdat tijdens het zesde tijdperk van de Gemeente, de Here Jezus een aanvang gaat maken met het nationaal herstel van Israël.

In het voorafgaande, het vijfde tijdperk, dat van Sardes, zien wij duidelijk het tijdperk van de reformatie, dat uitliep in een verstarring; zoals Jezus het zegt in Openb. 3 vers 2: "Gij hebt de naam, dat gij leeft, maar gij zijt dood. " Toen kwam het zesde tijdperk, waarin de Heer opwekkingen gaf, en de Philadelphia-Gemeente ontstond. Dat zijn dus de evangelische Christenen, die "klein van kracht" zijn. En zo is het ook, want ze zijn verdeeld in allerlei kleine groepjes, maar hebben de naam van Jezus en Zijn Woord vastgehouden. Wanneer is dat tijdperk Philadelphia begonnen? Dat is ongeveer begonnen in 1750. In 1739 begon de eerste opwekking onder George Whitefield, spoedig gevolgd door vele grote en bekende opwekkingspredikers in vele landen. En deze opwekkingen duren nog altijd voort, totdat de Heer de Gemeente wegneemt. Zo zullen de Rooms Katholieke kerk en ook de Reformatorische christenen tot het einde blijven doorgaan.

Aan het einde van de vorige eeuw is er wat gebeurd, wat velen ontgaan is. Wij hebben al gezien, dat door de maatregelen van de Turken vierhonderd jaar lang het Joodse land tot een woestijn was geworden. De Turken nu hadden daar niet veel aan, en daar het hun om geld ging, werd de grond in het Joodse land spotgoedkoop aangeboden. In diezelfde tijd waren er verschillende en schatrijke Joden, o.a. de Rothschilds, die daar een bijzondere rol in gespeeld hebben, door het Joodse land stuk voor stuk voor een spotprijs op te kopen. Toen werd in Basel het Zionisme opgericht. En wat ging er toen gebeuren? Deze Zionistische beweging, opgericht in het Philadelphia tijdperk, bood aan alle Joden, die het moeilijk hadden en in verdrukking en armoede leefden, om met hun gezinnen deze stukken land te bewerken. En er waren in die dagen al heel wat Joden in benauwenis. En wat ging er toen gebeuren? Dat lezen wij in Jer. 16 vers 16a: "Zie, Ik ontbied vele vissers, luidt het woord des Heren, die hen zullen opvissen." God ontbiedt eerst vele vissers. Maar als men een flinke hoeveelheid vis wil vangen, dan moet er van tevoren een lekkere beet in het water gegooid worden, zodat vele vissen samen komen, om ze zo in het net te krijgen. Wel nu, die lekkere beet werd uitgezet; een stuk Joods land alleen voor Joden tegen een spotkoopje, want zij behoefden het nog niet eens te betalen, daar zij volop krediet kregen om op dat land een huis te bouwen en vee en landbouwwerktuigen aan te schaffen. Met het directe gevolg, dat er tienduizenden Joden naar het Joodse land zijn toegegaan. En spoedig ontstonden er bloeiende Joodse kolonies in dat dorre land. Zij waren en werden de wegbereiders, de pioniers voor het volk, wat daarna moest komen. En uit de kinderen, die aldaar uit hen geboren zijn, de zogenaamde Sabra's zijn ook de meeste voorvechters, gekomen voor de staat Israël.

Jer. 16 vers 16b gaat verder met: "en daarna zal Ik vele jagers ontbieden, die hen zullen opjagen van elken berg en elken heuvel, en uit de rotskloven; want mijn ogen zijn op al hun wegen. " Na de vissers kwamen dus de jagers!

Wij zien dus in de Zionistische beweging die rijke Joodse bankiers, die het land opkochten, de vissers, daarna kwamen bewegingen onder de volkerenwereld met geweldige Jodenhaat en Jodenvervolgingen, waardoor na de tweede wereldoorlog een grote Exodus gekomen is van Joden naar het land hunner vaders. Ziet u, geen letter valt ter aarde van Gods Woord!

En dit is het begin van het nationaal herstel van Israël en daarvoor lezen wij de profetie uit Ez. 37 vers 1 - 14: "De hand des Heren kwam op mij, en de Here voerde mij in den geest naar buiten en zette mij neer in een dal, dat was vol beenderen, Hij deed mij daar aan alle kanten om heen lopen en zie, zij lagen in grote menigte door het dal verspreid, en zie, zij waren zeer dor. En Hij zeide tot mij: Mensenkind, kunnen deze beenderen herleven? En ik zeide: Here, Here Gij weet het. Toen zeide Hij tot mij: Profeteer over deze beenderen en zeg tot hen: gij dorre beenderen, hoort het Woord des Heren. Zo spreekt de Here Here tot deze beenderen: Zie, Ik breng geest in u, en gij zult herleven; Ik zal spieren op u leggen, vlees op u doen komen, u met een huid overtrekken en geest in u brengen, zodat gij herleeft; en gij zult weten, dat Ik de Here ben.

Ik nu profeteerde, zoals mij bevolen was, en zodra ik profeteerde, ontstond er een geruis, en zie, een beweging, en de beenderen voegden zich aaneen zoals zij bij elkander behoorden; ik zag toe, en zie, er kwamen spieren op, en vlees, en er trok een huid overheen, maar geest was er nog niet in hen. Daarop zeide Hij tot mij Profeteer tot den geest, profeteer, mensenkind, en zeg tot den geest zo zegt de Here Here: kom van de vier windstreken, o geest, en blaas in deze gedoden, zodat zij herleven. Toen profeteerde ik, zoals Hij mij bevolen had; en de geest kwam in hen en zij herleefden en gingen op hun voeten staan, een geweldig groot leger. Voorts zeide Hij tot mij: Mensenkind, deze beenderen zijn het gehele huis Israëls. Zie, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vervlogen; het is met ons gedaan. Daarom profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Here Here: zie, Ik open uw graven en zal u uit uw graven doen opkomen, o mijn Volk, en u brengen naar het land Israëls. En gij zult weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik uw graven open en u uit uw graven doe opkomen, o mijn volk. Ik zal mijn Geest in u geven, zodat gij herleeft en Ik zal u doen wonen in uw land; en gij zult weten, dat Ik, de Here, het gesproken en gedaan heb, luidt het woord des Heren." Denkt u er om in Ezechiël 37 gaat het dus niet om het geestelijk herstel, maar om het nationaal herstel, en als men dat niet ziet, dan maakt men een grote fout. Want in Ez. 37 vers 12 staat: "Zie, Ik open uw graven en zal u uit uw graven doen opkomen, o mijn volk, en u brengen naar het land Israëls." Het gaat hier om een aardse opstanding, een nationaal herstel dus. En de graven, waar hierover gesproken wordt, dat betekent, dat zij nationaal begraven zijn in de volkerenwereld, zodat de volkeren de graven van het Joodse volk zijn. En in vers 11 staat ook: "Zie, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vervlogen; het is met ons gedaan." Want toen Israël in het jaar 70 tot 135 na Chr. verstrooid werd onder alle volkeren, leefde nog onder vele Joden de hoop, dat zij na enkele tientallen jaren terug zouden keren, zoals ook bij de ballingschap van zeventig jaren geweest was. Maar dat kwam niet. Ook hun kinderen en zelfs hun kleinkinderen namen die hoop over, maar ook toen kwam het niet, en zo werd de hoop steeds minder. Wij weten het, want het heeft bijna negentien eeuwen geduurd, en hun hoop was praktisch weg. Daarom begonnen vele Joden in die tijd te assimileren, d.w.z. zij probeerden, dat zij niet alleen de nationaliteit kregen van het land, waar zij waren, maar sommigen gingen zo ver, dat zij ook andere namen aannamen en de Joodse namen wegdeden. In Duitsland was dat heel sterk. Maar God liet toch niet toe, dat het volk Israël in de volkeren verloren ging, want Jezus had immers gezegd: "dit geslacht zal geenszins voorbijgaan." En wij staan voor één van de grootste wonderen en vraagstukken, hoe het mogelijk is geweest, dat een volkje, dat in aantal zeer klein was in vergelijking met andere volkeren, en dat verstrooid werd over heel de aarde, over alle volkeren, en daar altijd vervolgd, verdrukt en soms uitgeworpen werd, toch al die eeuwen door bleef bestaan. Maar wij weten b.v. van andere volkeren, die overheerst werden, verdrukt door grotere wereldmachten, spoedig oplosten, assimileerden onder de andere volkeren, o.a. de Batavieren, de Kelten, enz, waarvan wij geen Kelt of Batavier meer kunnen vinden. Maar het grote wonder is, dat Israël is gebleven. En als Israël zegt: "Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vervlogen, het is met ons gedaan", dan zien wij, hoe God toch op een gegeven ogenblik hun graven gaat openen.

En als de graven open moeten gaan, dan moet daartoe een aardbeving gaan komen, want een graf gaat niet zo maar van zichzelf open; en waar deze graven de volkerenwereld betekenen, wil dat zeggen, dat God de volkerenwereld gaat schudden op een ontzettende wijze. En dat is gebeurd en dat blijft nog doorgaan, totdat al de graven open komen en Israël daar uit gaat verschijnen. Sommige van zulke graven geven vrijwillig Israël prijs om het ter wille te zijn en dan mogen zij hun bezittingen meenemen. Maar andere graven gaan wel open, maar dan moeten de Joden alles achter laten, wat eigenlijk roof is en deze zullen hun eindafrekening van God wel krijgen. Eens heeft Egypte ook Israël beroofd, maar toen de dag der verlossing kwam, toen hebben de Israëlieten Egypte beroofd, en zo zal het straks ook geschieden.

Ook zijn er, die de Israëlieten wel willen laten gaan, maar zij mogen niet alleen niets medenemen, maar moeten zelfs nog grote sommen geld betalen, die zij niet kunnen opbrengen.

Er zijn ook volkengraven, die hen er uit willen werken, of eigenlijk willen vernietigen; denk maar aan wat Duitsland gedaan heeft. Maar God zal al die landen schudden, zodat de Joden vrij komen, want zij moeten hen vroeg of laat laten gaan. Zo zijn er vandaag vele Joden in Egypte, die daar onder zeer zware omstandigheden worden vastgehouden. Maar naar het profetische Woord zal Egypte heerlijk geschud worden. En er zijn nog meer Arabische staten, die de Joden niet willen laten vertrekken, maar hen kwellen. En er is nog een zeer groot volkengraf: Rusland, dat zal nog de grootste schudding krijgen, die het ooit gekregen heeft

Zien wij hoe actueel het is en hoe, wat in Ezechiël staat, in vervulling gaat. Ook zegt Ezechiël, dat de Joden, als zij in hun land terug keren, zij niet meer twee koninkrijken zullen zijn, het tienstammen-rijk en het tweestammen-rijk, maar zij zullen een volk zijn.

Misschien heeft u zich wel eens afgevraagd, waarom de volkerenwereld zo in onrust is? Nu hier heeft u de werkelijke oorzaak!